

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Extra-hármas

*E kifordítom-befordítom ország,
e torokra-forrt búcsúária.
E zápor előtt felgomolygó porszag,
e sárba döntött szobor-Mária.*

*E Patróna, kit mindig is szolgáltak:
vitam-et-sanguinem Terézia.
E hitves, kitől Ázsiák is váltak,
és özvegy, aki búsan nézi a*

*hetedhatárba futó házanépét,
hogy lesznek rab cselédek, zsoldosok,
hogy szélednek szét fiai, a szépért,*

*a tudásért rajongó olvasók,
s hogy fordul végül mégis jóra minden
a kifordulón-befordulón innen.*

*

*Ó, hányszor ültünk lámpaoltva, árván,
és binni, várni biztatott anyánk!
Tapasztott ház is tiszta, mint a márvány,
csak lánglelkünk legyen, ne tűzifánk.*

*Nem udvarunkba, de szívünkbe zárván,
kezdetben nekünk se volt több hazánk.
De néhányunkat kint kapott az ármány,
külön kutyák kezdtek vigyázni ránk.*

*Azóta tudom, bármit is fogadtak,
ez itt körül: extra-Hungaria.
A mostohák aztán csak vettek, adtak,*

*s az úrfiból lett szolga, pária,
vagy betyárként egy zsandárlelkű tájon
a széllal szembe vágat a halálon.*

*

*Kipusztulok a feladott mezőkön,
mert gót vagyok és dák és gepida,
s hogy jelenlétem egyszer mégis győzzön,
vagy százszor kellett bejönnöm ide.*

*A végtelenbe velem ért az ország –
s bár bennem boldogult legtöbb fia,
a sok irigység, törpeség, mohóság,
az ingyen kívánt nagyság-mánia*

*ellenem fordította önnön népem,
s mint Dózsa-testbe alvezérei,
belém ették maguk egy tüzes télen.*

*Fáznak szoborcsoportunk szélei.
Hogy arányait végül mégis lássák,
nem ajánlom fel önként pusztulását.*